

Niezlomne dowody łaski

Abyśmy przez dwa niewzruszone wydarzenia, co do których niemożliwą jest rzeczą, by Bóg zawiódł, my, którzy ocaleliśmy, mieli mocną zachętę do pochwylenia leżącej przed nami nadziei – Hebr. 6:18.

Wiele stuleci po śmierci Abrahama, Bóg przez proroka Natana wygłosił kolejne przymierze potwierdzone przysięgą (Ps. 89:4, 132:12) – bezwarunkowe przymierze z Dawidem, królem Izraela.

„Wyznaczę też miejsce memu ludowi, Izraelowi, i zaszczipię go, aby tam bezpiecznie mieszkał, i nie będzie się już trwożył, i nie będą go już gnębić nikczemnicy.” A jak to było poprzednio, odkąd wyznaczyłem sędziów nad moim ludem izraelskim, dam ci wytchnienie od wszystkich twoich nieprzyjaciół. Zwiastuje ci też Pan, że wzniesie ci dom, a gdy dopełnią się dni twoje i zaśniesz ze swoimi ojcami, Ja wzbudzę ci potomka po tobie, który wyjdzie z twego łona, i utrwale twoje królestwo. On zbuduje dom mojemu imieniu i utwierdzą tron królestwa jego na wieki. Ja będę mu ojcem, a on będzie mi synem; gdy zgrzeszy, ukarzę go różgą ludzką i ciosami synów ludzkich, lecz łaska moja od niego nie odstąpi, jak odjąłem ją Saulowi, którego usunąłem sprzed ciebie. I trwać będzie twój dom[1] i twoje królestwo na wieki przede mną; tron twój też utwierdzony będzie na wieki” (2 Sam. 7:10-16). Obietnica ta, której źródłem było Boże miłosierdzie (5 Moj. 4:31, 32:43, Ps. 18:51) obejmuje cztery podmioty: lud, nasienie, dom (królestwo) oraz tron. Chociaż są one od siebie różne, to jednak są nierozdzielne oraz mają być utwierdzone na zawsze. Podobnie jak miało to miejsce w przypadku przymierza z Abrahamem, ostateczny wynik tego przymierza gdzie „pośrednikiem” był sam Pan Bóg (Hebr. 6:17) nie zależy od sprawiedliwości stworzenia. Wypływając wprost z Bożej łaski, jest ono bezwarunkowe.

Wbrew wszelkim przeciwnościom, przyszłość tronu Dawida, domu (królestwa) Dawida oraz ludu Bożego (Izraela) będzie zabezpieczona pod panowaniem nasienia Dawidowego – Mesjasza, Pomazańca. „Albowiem dziecię narodziło się nam, syn jest nam dany i spocznie władza na jego ramieniu, i nazwą go: Cudowny Doradca, Bóg Mocny, Ojciec Odwieczny, Książę Pokoju. Potężna będzie władza i pokój bez końca na tronie Dawida i w jego królestwie [Izrael], gdyż utrwali ją [rząd[2]] i oprze [królestwo] na prawie [suwerenności[3]] i sprawiedliwości[4], odtąd aż na wieki. Dokona tego żarliwość Pana Zastępów” (Izaj. 9:5-6). „Dziecię” jakie zasiądzie na tronie Dawida to nasienie Dawida. Jego trwałość, jak również trwałość tronu oraz królestwa, a także narodu Izraelskiego, została zaprzysiężona przez

Boga, mając początek w Jego miłosierdziu i świętości. „Zawarłem przymierze z wybranym swoim, Przysięgłem Dawidowi, słudze swemu: Na wieki utwierdzą potomstwo twoje [Mesjasz, Pomazaniec] i tron twój zbuduję po wszystkie pokolenia. Sela. (...) Na wieki zachowam dla niego [Dawida] łaskę swoją, a przymierze moje z nim nie wzruszy się. I utrwale na wieki ród jego, a tron jego jak dni niebios. (...) Raz przysięgłem na świętość moją, że nie skłamię Dawidowi. Potomstwo jego trwać będzie na wieki, a tron jego jak słońce przede mną, jak księżyc, ustanowiony na wieki, wierny świadek na niebie [tęcza[5]]. Sela” (Ps. 89:4-38). Bóg potwierdził swą przysięgą, że obietnica dana Dawidowi jest równie pewna jak słońce, księżyc i tęcza, znak jego przymierza z Noem.

Tora ludzkości

W treści przymierza z Dawidem, zapieczętowanego przysięgą Bożą, znajduje się niejasny fragment, który często nie jest poprawnie tłumaczony z języka hebrajskiego. Właściwy przekład winien brzmieć: „Ja będę mu ojcem, a on [potomstwo Dawida, werset 12] będzie mi synem; i sprawię, że będzie naprawiał człowieka [stworzenie ludzkie] łaską, a synów Adama dotknęciem” (2 Sam. 7:14; F. Fenton).

Podobnie jak przymierze Abrahamowe, przymierze zawarte z Dawidem jest nie tylko osobiste i o wymiarze narodowym, ale jest również powszechne. Potomstwo Dawida, namaszczone na Króla i Najwyższego Kapłana Bożego według porządku Melchizedeka (Hebr. 1:9, 7:21-28) będzie „naprawiać” „synów Adama” łagodnym kierownictwem pasterskiej łaski i dotknięciem miłującej dłoni.

Odpowiedź Dawida na tę obietnicę wpływającą z Bożego miłosierdzia pokazuje, że rozumiał on jego znaczenie i był przejęty jej ogromem: „Tedy wszedłszy król Dawid, usiadł przed obliczem Pańskim, i rzekł: Cożem ja jest Panie Boże, i co za dom [królestwo] mój, żeś mię przywiódł aż dotąd? Lecz i to mało było przed oblicznością twoją, Panie Boże; aleś też obietnicę uczynił o domie [królestwie] sługi twego na czas daleki, a to prawie obyczajem [torah] ludzkim [adam], Panie Boże!” (2 Sam. 7:18-19, BG).

Stwierdzenie Dawida głosi, że „to jest torah adama”, gdzie słowo „adam” użyte jest dla określenia całego stworzenia ludzkiego. Niestety, sformułowanie to zostało zagubione w większości przekładów na języki nowożytne. Interpretując to sformułowanie w najprostszym i najbardziej literalnym sensie można powiedzieć,

że wyraża ono zrozumienie ze strony Dawida celu przymierza, powtarzającego Boży zamiar leżący w stworzeniu człowieka (1 Moj. 1:26) oraz zawarciu przymierza z Abrahamem (1 Moj. 22:15-18). Bóg przysiągł, że użyje potomstwa Abrahama w celu sprowadzenia błogosławieństwa na całą ludzkość, „synów Adama”. Obietnica ta stanowi „Torę ludzkości”, obietnicę zawartą w Bożych słowach „Uczyńmy człowieka na wyobrażenie nasze [z wolną wolą], według podobieństwa naszego [jako istotę miłującą (1 Jan. 4:8,16)]” (1 Moj. 1:26, BG).

Pewna łaska

Obietnica dana Dawidowi, wypływająca z Bożej łaski (2 Sam. 7), zatwierdzona przez samego Boga (Ps. 89), przepowiedziana przez proroka (Izaj. 9) jest często powtarzana na kartach Pisma Świętego.

„Oto idą dni – mówi Pan – że wzbudzę Dawidowi sprawiedliwą latorośl [namaszczonego potomka]: Będzie panował jako król i mądrze postępował; i będzie stosował prawo i sprawiedliwość na ziemi [Izrael^[6]]. Za jego dni Juda będzie wybawiony, a Izrael będzie bezpiecznie mieszkał; a to jest jego imię, którym go zwać będą: Pan sprawiedliwością naszą” (Jer. 23:5-6). „Lecz na dom [królestwo] Dawida i na mieszkańców^[7] Jeruzalemu [namaszczonego potomka Dawida] wyleję ducha łaski i błagania. (...) W owym dniu [gdy Bóg powróci do Izraela^[8]] dom [królestwo] Dawida i mieszkańcy Jeruzalemu [lud Izraela] będą mieli źródło otwarte dla oczyszczenia z grzechu i nieczystości” (Zach. 12:10, 13:1).

Dni o których wspominał prorok Jeremiasz to dni opisane przez Zachariasza, dni kiedy pojawi się „źródło oczyszczenia z grzechu i nieczystości”. W tych dniach namaszczone latorośl Dawida będzie suwerenna, Juda będzie zbawiona, a Izrael będzie bezpiecznie mieszkał. Prorok Ezechiel, opisując te dni, używa metafory pasterza i owiec. Będą to dni następujące po dniu mroku; wówczas objawi się Boże bezwarunkowe miłosierdzie, Tora ludzkości.

„Gdyż tak mówi Wszechmocny Pan: Oto Ja sam zatroszczę się o moje owce [wierna resztko Izraela (Ezech. 6:8, 14:22)] i będę ich doglądał (...) i wyratuję je z wszystkich miejsc, dokąd zostały rozproszone w dniu chmurnym i mrocznym [dniu ucisku Jakubowego (Jer. 30:7-11)] (...) Ustanowię nad nimi jednego pasterza [namaszczonego latorośl Dawida (Jer. 23:5, 30:9, 33:14,15)], mojego sługę Dawida [latorośl Dawida], i będzie je pasł; będzie je pasł i będzie ich pasterzem. A Ja, Pan, będę ich Bogiem, a mój sługa Dawid będzie księciem wśród nich – Ja, Pan, to powiedziałem. (...) I złożę na nich [wiernych z Izraela] i na otoczenie mojego wzgórza [Syjon (Ps. 132:14,15, Obj. 14:1)] błogosławieństwo [dla ludzkości]” (Ezech.

34:11-26).

Zgromadzony Izrael pod rządami latorośli Dawida, będzie Bożym narzędziem za pomocą którego ziemskie stworzenie zostanie przywrócone do swej pierwotnej chwały, Bożej łaski obiecaniej Dawidowi (Ps. 28:7-10, Izaj. 16:5). „Na krótką chwilę porzuciłem cię [Izrael, werset 5], lecz znów cię zgromadzę w wielkiej miłości, w przystępie gniewu zakryłem swoją twarz [w mroku dnia ucisku Jakubowego] na chwilę przed tobą, lecz w wiecznej miłości zlitowałem się nad tobą, mówi Pan, twój Odkupiciel. Bo tak jest u mnie, jak w czasach Noego: Jak przysiągłem, że wody z czasów Noego nie zaleją ziemi, tak przysięgam, że już nie będę się gniewał na ciebie [Izrael] i nie będę ci robił zarzutów. A choćby się góry^[9] [narody świata] poruszyły i pagórki [fałszywe systemy religijne] się zachwiały, jednak moja łaska nie opuści cię, a przymierze mojego pokoju się nie zachwieje, mówi Pan, który się nad tobą lituje” (Izaj. 54:7-10). W dalszej części swego proroctwa Izajasz wypowiada słowa, które posłużyły za tytuł niniejszego artykułu. Bóg przemawiając przez jego usta napomina naród Izraelski jako „sługi Pana” (Izaj. 54:17).

„Nakłońcie swojego ucha [Izrael] i pójďte do mnie [Boga], słuchajcie, a ożyje wasza dusza, bo ja chcę zawrzeć z wami [obu domami, zarówno Judą jak i Izraelem (Jer. 31:31-34)] wieczne przymierze [Nowe Przymierze], z niezłomnymi dowodami łaski okazanej niegdyś Dawidowi!” (Izaj. 55:3).

Poprzez Nowe Przymierze – przymierze ratyfikowane ofiarą drugiego wybranego ludu Bożego, Kościoła (Hebr. 9:16,17 – Diaglott) – „niezłomne dowody łaski” obiecanie Dawidowi wypełnią się: „Wtedy tron [Dawida] będzie utrwalony przez łaskę i zasiądzie [potomek Dawida, Pomazaniec] na nim w namiocie [domu] Dawida sędzia, który będzie dbał o prawo i troszczył się o sprawiedliwość [od Boga (1 Moj. 25:22, 2 Moj. 18:15, 2 Król. 22:13,18; 2 Kronik 34:21)]” (Izaj. 16:5). Prorok użył wyrażenia „namiot” albo „przybytek” zamiast „dom”, aby podkreślić upadły stan wielkiego niegdyś królestwa Dawida (Dz. Ap. 15:13-17). Odbudowa „przybytku” Dawida (Dz. Ap. 15:16) będzie dopełnieniem „niezłomnych dowodów łaski”, Tory ludzkości (2 Sam. 7:19).

„A że go [Jezusa, nasienie Dawida] wzbudził z martwych, aby już nigdy nie uległ skażeniu^[10], powiedział to tak: Dał wam święte rzeczy Dawidowe, rzeczy pewne.” (Dz. Ap. 13:34). Określenie „aby już nigdy nie uległ skażeniu” wskazuje na drugie przyjście Pomazańca, które nie będzie fizyczne, jak wierzy wielu w Chrześcijaństwie. Jak naucza św. Paweł, Jezus gromadzi swą Oblubienicę „w powietrzu” (1 Tes. 4:17), czyli w rzeczywistości duchowej gdzie tak długo rządził Szatan (2 Kor. 4:4, Efez. 2:2). Tak jak niewidzialnym pozostawał Szatan, tak też niewidzialnym dla ludzkich

oczu będzie Pomazaniec. Mimo iż będzie niedostrzegany dla wzroku, Boże „święte ramię”, Pomazaniec (Ps. 98:1, Izaj. 51:9) wybawi Izraela zaś „niezlomne dowody łaski” staną się źródłem zbawienia które osiągnie krańców ziemi (Izaj. 52:9,10). To jest nasza nadzieja, potwierdzona niezmiennymi przysięgami Bożymi (Hebr. 6:18). „Wykrzykujcie! Śpiewajcie radośnie razem, gruzu Jeruzalemu, gdyż Pan [Bóg] pociesza swój lud [Izrael], wykupuje Jeruzalem! Pan [po powrocie do Izraela] obnażył swoje święte ramię [nasienie Dawida, Pomazaniec] na oczach wszystkich narodów i oglądają wszystkie krańce ziemi zbawienie naszego Boga [zbawienie rodzaju ludzkiego, Tora ludzkości]” (Izaj. 52:9-10).

Przypisy:

[1]Hebrajski przedrostek waw – i, ale, nawet, oraz.

[2]Hebrajskie słowa przetłumaczone jako „władza” oraz „królestwo” są rodzaju żeńskiego, natomiast „pokój” jest rodzaju męskiego.

[3]Popularne tłumaczenie słowa mishpat (Strong #4941) jako „sąd” jest wadliwe, ponieważ ogranicza zawartą w nim myśl jedynie do sądowniczych funkcji rządu. W czasach starożytnych nie istniał podział władzy w formie, jaką znamy obecnie. Czasownik shaphat (Strong #8199) od którego pochodzi mishpat, oznacza „rządzić, władać” i odnosi się do wszelkich funkcji władzy. To szersze znaczenie powinno być również przypisywane mishpat.

[4]Tsedeqah (Strong # 6666) – prawość. Popularne tłumaczenie „sprawiedliwość” nie do końca poprawnie

przekazuje myśl rdzenia tego wyrażenia, które oznacza zgodność z etycznym lub moralnym standardem.

[5]Hebrajski tekst zawiera tutaj rodzajni określony, który wskazuje na pewnego szczególnego świadka, tego, który został przez Boga dany po potopie (1 Moj. 9:12-17; Izaj. 54:9).

[6]erets, Strong # 776 – ziemia, kraina. W Starym Testamencie często używane w odniesieniu do ziemi obiecanej Izraelowi (2 Moj. 12:25, 5 Moj. 6:3, 27:3, Joz. 22:4).

[7]Hebrajskie słowo przetłumaczone jako „mieszkańców” w Zach. 12:10 występuje w liczbie pojedynczej, natomiast w Zach. 13:1 w liczbie mnogiej.

[8]5 Moj. 30:3, Jer. 12:15, Zach. 14:2,3, Dz. Ap. 15:13-17. Shekinah odchodzące i powracające (Ezech. 9:3, 11:23, 43:2-4).

[9]Góry i wzgórza są elementami obrazowego języka Biblii – góry przedstawiają wielkie królestwa lub narody, wzgórza wyobrażają małe narody. W starożytnych czasach wzgórza były miejscem kultu fałszywych bogów (Ps. 46:3,4,7; Izaj. 2:2,3; 11:9, 25:6-8, Jer. 50:6, Dan. 2:35,44; Joel 2:1, Zach. 4:7, Mat. 17:20).

[10]Diaphthora, Strong #1312, oznaczający zupełne zepsucie. Jest to zintensyfikowana forma określenia phthora, #5356. W Biblijnym słownictwie „zepsucie” odnosi się do niemoralności ducha (2 Kor. 11:3, Efez. 4:22, 1 Tym. 6:5, 2 Tym. 3:8), a nie do zepsucia ciała.

Richard Evans